

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoCsp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819200366
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3819200366.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Jozefa Šuleka v spore žalobcu L. P. J., s.r.o., so sídlom T., H. 5, O. XXXXXXXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Q. P., s. r. o., so sídlom T., H. 5, O. XXXXXXXX, proti žalovanému Q. J., nar. X.X.XXXX, bytom U., A. XXX/X, o zaplatenie sumy 246,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 28. januára 2020, č.k. 10Csp/6/2019-118, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie 246,80 eur s príslušenstvom. Výrokom II. stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 246,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 246,80 eur od 22.05.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žaloba podaná žalobcom nie je dôvodná. Zmluva o kreditnej karte zo dňa 14.01.2015 bola uzavretá medzi J. J., a. s., (ďalej len "J., a. s.") ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Žalobca si pohľadávku pôvodného veriteľa (J., a. s.) uplatňuje na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 21.05.2018. Súd prvej inštancie skúmal, či k postúpeniu pohľadávky J., a. s., na žalobcu došlo zákonom predpokladaným spôsobom, t. j. platne, a teda, či je žalobca v tomto spore aktívne vecne legitimovaný. Súd prvej inštancie poukázal na to, že § 92 ods. 8 zákona o bankách stanovuje podmienky, kedy banka môže postúpiť pohľadávku inej osobe buď so súhlasom klienta, alebo aj bez takéhoto súhlasu. Pokiaľ, nie je dodržaný zákonný postup nemôže veriteľ platne postúpiť pohľadávku. V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu preukázať splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, čo bolo predpokladom preukázania aktívnej vecnej legitimácie. Žalobca nepreukázal odoslanie zaslanie výzvy zo dňa 13.5.2016 žalovanému podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktorý predpokladá, aby výzva bola písomná a veriteľ sa musí aspoň pokúsiť o jej zaslanie dlžníkovi na jeho poslednú známu adresu, a to napr. poštovým podacím lístkom alebo doručenkou. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal odoslanie výzvy zo dňa 13.5.2016 žalovanému, súd prvej inštancie bol toho názoru, že právny predchodca žalobcu nedodrжал postup vyplývajúci mu z cit. ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách pre postúpenie pohľadávky voči žalovanému žalobcovi, a preto uzavretú zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 21.5.2018 posúdil podľa § 39 Občianskeho zákonníka ako neplatnú pre rozpor so zákonom. Súd prvej inštancie v konaní nemal preukázané, že žalobca nadobudol platne pohľadávku J. J., a.s. voči žalovanému zo zmluvy o kreditnej karte zo dňa 14.1.2015 a z uvedeného dôvodu žalobu ako nedôvodnú zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitimácie. Záverom s poukazom na ustálenú súdnu prax citoval právny názor NS SR vyslovený v uznesení č.k. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 92 ods. 8 zákona č.

483/2001 Z. z.; § 39, § 524 ods. 1,2, § 528 ods. 2, Občianskeho zákonníka. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V predmetnej veci mal plný úspech žalovaný. Zo spisu však nevyplývajú žiadne trovy, ktoré by mu v súvislosti s týmto konaním vznikli, a preto súd prvej inštancie nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo sporových strán.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žalobca dôvodil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca citoval ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Poukázal na to, že žalovaný bol v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (posledná platba bola dňa 20.12.2015), pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 21.05.2018. Pokiaľ ide o preukázanie doručenia výzvy na zaplatenie, k tomu uviedol, že žalovaný v konaní nespochybnil doručenie tejto výzvy. Poukázal na ust. § 151 ods. 1 CSP, podľa ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné. V sporovom konaní však súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádza. Vzhľadom k tomu je potrebné tvrdenia žalobcu, ktoré zo strany žalovaného neboli nijakým spôsobom spochybnené, považovať za nesporné. Žalovaný doručenie predmetnej výzvy nespochybnil, preto súd v tomto smere nevykonáva dokazovanie a doručenie výzvy považuje za nesporné. Žalobca na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č.k. 24Co/124/2018-97 zo dňa 04.12.2018, z ktorého vyplýva, že je neprípustné, aby súd bez spochybnenia skutkových tvrdení žalobcu žalovanými, tieto sám vlastnou činnosťou spochybňoval bez riadneho dokazovania na pojednávaní. Poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/64/2018 zo dňa 27.03.2019, ktorý vyslovil právny názor, že „žalovaný bol v omeškaní nepretržite viac ako 90 dní v čase doručenia vyššie uvedenej výzvy zo dňa 09.09.2015“. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil si náhradu trov konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP /keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval verejný záujem/v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanému z pôvodného veriteľa J.6. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

7. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. V spotrebiteľských sporoch je súd prvej inštancie povinný vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl, ak to považuje za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

8. Podľa § 295 prvá veta CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

9. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca v odvolaní, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie ustanovenia ("...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť"), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie "Ochrana klientov a bankové tajomstvo".

Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné.

10. Odvolací súd ďalej uvádza, že v prípade pohľadávky banky /ako to bolo aj v tomto prípade/ je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná /dospelé splátky/ a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon a je preto neplatný.

11. Žalobca tvrdiac, že pohľadávku nadobudol postúpením od banky, mal riadne preukázať splnenie podmienok platného postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách platného v čase uzavretia zmluvy, čo je predpokladom na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie. Súd prvej inštancie správne skúmal podmienky uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách v súlade s § 295 CSP a teda doručenie písomnej výzvy banky tým, že žalobcu vyzval na preukázanie doručenia výzvy zo dňa 13.05.2016 (č.l.89). Aktívnu legitímáciu v konaní preukazuje žalobca a súd ju skúma ex off, a teda nestačí len skutočnosť, že žalovaný aktívnu legitímáciu žalobcu v konaní nenamietal. Pokiaľ je pre preukázanie aktívnej legitímácie žalobcu v konaní nevyhnutné preukázať relevantnú výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a doručenie takejto výzvy nie je žalovaným namietané, nemožno konštatovať, že ide o nesporné tvrdenia strán a dokazovanie v tomto smere nevykonať. Súd prvej inštancie z listín predložených žalobcom mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu (J. a.s.) vyzval žalovaného na úhradu dlhu výzvou zo dňa 13.05.2016, avšak nepreukázal jej doručenie žalovanému, a to ani na výzvu súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že doručenie výzvy dlžníkovi je veľmi významné, nakoľko až keď sa takáto výzva dostane do sféry dispozície dlžníka a tento svoj dlh neuhradí a je tak v omeškaní so splatením dlhu po dobu viac ako 90 dní, až potom je pohľadávka banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách spôsobilá na postúpenie. Dovtedy takáto pohľadávka nemôže byť postúpená. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal splnenie zákonom stanovených podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, je potrebné konštatovať, že podmienky pre postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca), podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách neboli splnené.

12. V tomto prípade žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky a preto možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na vymáhanie žalovanej pohľadávky.

13. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. V odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní žalovanému však žiadne trovy nevznikli, preto odvolací súd vyslovil, že žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).